

Saa har jeg endnu et Par Bemærkninger at gøre om Spørgsmaalet vedrørende „Trollesminde“. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde forlangt, at han skulde søge privat Audiens hos mig for at faa noget Jord dernede at drive efter socialistisk Mønster, men det er ingenlunde Tilfældet. Det kunde aldrig falde mig ind at stille et saadant Forlangende til det ærede Medlem. Men det forekommer mig, at naar Spørgsmaalet har været til Forhandling i Finansudvalget, og naar det nu igen er rejst her under Forhandlingerne i Tinget, var der Lejlighed for det ærede Medlem til at fremkomme med de Ønsker, som han mulig maatte have i dette Øjemed. Jeg har ikke nævnt dette for at skade Socialdemokraterne, ingenlunde, jeg har nævnt det, fordi jeg synes, de Herrer skulde have Lov til at gøre et Forsøg med den Fællesdrift, som de ellers sværme saa meget for. Jeg har da i alt Fald tidligere hørt Socialdemokraterne staa og fortælle, hvilke lykkelige Tilstande der vilde indtræde her i Landet, naar de fik gennemført deres Plan om, hvorledes Landbruget og hvorledes Forholdene i det hele skulde ordnes, og de have altid nævnt Fællesdrift som noget af det vigtigste. Det er, saa vidt jeg erindrer, ogsaa blevet nævnt her i denne Sal under de Forhandlinger, der fandt Sted for 7—8 Aar siden. Nu synes jeg, de Herrer have talt længe nok om det, lad os nu faa det ført ud i Praksis. Og der skal jeg hjælpe til, hvis de Herrer ønske det, og jeg haaber, jeg skal kunne faa Rigsdagen med til at overlade dem, lad os sige 70—80 Td. Land til Gennemførelse af denne Fællesdrift.

Lad os faa en halv Snes Socialdemokrater ud at prøve deres Evner i den Henseende, lad os se, hvad de kunne drive det til. De ere ellers saa raske til ved alle Lejligheder at kritisere Landbrugets Virksomhed, vi høre det ikke saa sjældent, navnlig igennem deres Blade, men lad os faa en halv Snes Socialdemokrater og helst deres Koner med ud at drive en saadan Gaard i Fællesskab. Selvfølgelig maa der være en ordentlig Plan. Jeg gaar ud fra som givet, at de alle skulle spise i Fællesskab, og de skulde naturligvis ikke alene drive Jorden, de skulde ogsaa vedtage en Arbejdsplan, hvorefter der skal gaas frem. Jeg antager ogsaa, at Daglønnen skal være den samme baade for dem, der bestille lidt, og for dem, der bestille meget. Jeg antager i det hele taget, at det kunde have sin store Interesse at faa gjort et saadant Forsøg for at vise, hvorledes

der kan komme til at se ud her i Landet, naar de Herrer Socialdemokrater en Gang faa Magten. Og jeg synes ogsaa, at det set fra Socialdemokraternes Side har sin store Betydning, at de fik begyndt, for sæt nu, at de Herrer i Løbet af nogle faa Aar vandt en saa stærk Fremgang, saa de skulde til at tage Styret, saa var det jo ogsaa af Betydning for dem, at de i Forvejen havde gjort nogle socialistiske Forsøg, saaledes at de kunde fortsætte i en nogenlunde jævn og fornuftig Gænge. Det er det, jeg ønsker at medvirke til, for at vi ikke skulle faa de store Omvæltninger her i Landet, som ingen kan være tjent med.

Jeg henstiller derfor til de Herrer Socialdemokrater at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, og hvis de som sagt ønske en 70—80 eller 100 Tdr. Land af Faurholm nede ved Hillerød, har jeg forbeholdt dette Areal for dem. Jeg staa parat til at forhandle om, hvorledes vi skulle ordne Sagerne. Men selvfølgelig maa der en Plan over Driften og Sikkerhed for, at de Herrer ikke om et Aars Tid løbe fra det hele og tage Jorden med. Det gaar ikke an. Vi skulle have Orden i vore Sager, og saa skal jeg med stor Beredvillighed tage en Forhandling op med dem om dette Spørgsmaal.

Jacob Christensen: Den højtærede Landbrugsminister mente ikke, at Staten, Statsborgerne, kunde gaa med til eller finde sig i, at man her fastsatte en Dagløn eller et Tillæg til Daglønnen. Men jeg vil gerne oplyse, at Staten i den Henseende er i Modsætning til, hvad f. Eks. Silkeborg Kommune mener at kunne gøre paa det Omraade, idet man i Silkeborg Byraad for længst har vedtaget, at man ved Udførelsen af Kommunens Arbejde, ogsaa ved det, der falder i Kommunens Skove, maa betale den Timeløn, som er vedtagen der paa Pladsen, nemlig den Timeløn, som er opnaaet ved Overenskomst mellem de private Arbejdsgivere og Arbejdernes Organisationer. Det forekommer mig derfor, at man ogsaa meget godt for Statsskovenes Vedkommende kunde respektere en saadan Overenskomst og ikke som nu betale en Timeløn af 20—25 Øre, og at man kunde gaa op til den samme Timeløn, som er gængs der paa Pladsen, nemlig 33 Øre Timen.

Jeg beklager ligeledes, at den højtærede Landbrugsminister kun har kunnet stille i Udsigt, at man i de kommende Aar kunde opnaa en Regulering af Akkordpriserne for Skovarbejderne paa Sjæl-